

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

SAMOROST

ČÍSLO 3

ROK 2006

ROČNÍK 27

NA ZAČÁTKU OHLÉDNUTÍ NAZPÁTEK

Končí další kalendářní rok, a proto také nastává čas uvést na trh další číslo Samorostu.

Letošní rok sice nebyl tak slavnostní jako ten minulý, ale rozhodně se nadá říci, že by to byla šedá a nuda. Trochu z toho se snad odrazí i v tomto čísle školního časopisu. Co vás tedy na následujících stránkách čeká? Kromě obligátních reportážiček z exkurzí, stáží a soutěží návrat ztraceného syna Jana Poláčka, který zaslal unikátní popis unikátních maturitních zkoušek na SLŠ 2006. Kromě toho poslal i další velkou povídku, takže jeho příznivci se mohou těšit i na první číslo 2007, kde ji začneme otiskovat. Dál se ve škole objevil nový nadaný básník, jehož báseň můžete dnes posoudit. Snad vás zaujmou i barevné fotografie, které popisované události dokreslují. Přeji vám, i sobě, aby se i další číslo líbilo, krásné Vánoce i úspěšný rok 2007.

-moon-

ŠVÉDSKO 4/2006

Naše cesta začala 20. 4. 2006, když jsme v Praze na Ruzyni nastoupili do letadla Scandinavian Airlines. Let trval bez pěti minut dvě hodiny. Když jsme odlétali z Prahy, bylo docela slušné slunečné počasí. Naproti tomu nás Stockholm přivítal pěkně sychravým odpolednem.

Letiště ve Stockholmu je asi 40 km od města. A tak jsme museli nasednout na Airbus expres letištní společnosti. Už jsme měli koupené lístky a čekali jsme na onen vlak, když vtom přijel vlak státní. Ani jeden jsme nevěděli, jak má vypadat, a tak jsme do něj nastoupili. Jeli jsme tedy ve špatném vlaku, který jel ale také naštěstí do Stockholmu.

Nakonec jsme tedy šťastně dojeli na hlavní stockholmské nádraží, kde jsme přestupovali. Asi hodinu jsme čekali na vlak, který nás měl odvést do cílového místa – města Linköping. Kde na nás už čekala kontaktní osoba – Henrik. Na ubytovnu jsme přijeli kolem 22. hodiny. Po celém dnu jsme byli rádi, že jsme si lehli.

Stravování jsme měli ve všední dny zajištěné, tedy snídaní a oběd, večeri jsme si dělali sami formou

„zalej horkou vodou“. Na ubytovně jsme byli sami. Měli jsme k dispozici televizi s pořady v původním znění se švédskými titulky. O víkendech jsme měli volný program.

Vyzkoušeli jsme si techniku švédské prořezávky křovinořezem v borovicích. Počítali jsme objemy porostů podle Švédů (téměř stejné jako u nás). Byli jsme nejprve na trenažéru vyvážky a jezdili i s opravdovou vyvážkou. Dělali jsme s novým typem motorové pily od Husqvarny, i jsme zalesňovali. Navštívili jsme školní stáje a měli jsme hodinu angličtiny se švédskou angličtinářkou.

Při zpáteční cestě jsme opět jeli vlakem. A zase problémy! Na nádraží bylo ještě zavazadlo a vlak nám jel za 10 minut. Na zakoupení lístku jsou tam jen automaty na kartu, kterou jsme samozřejmě neměli. Tak jsme nastoupili do vlaku a lístek si koupili u průvodčího s příplatkem. Zdrárně jsme tedy cestovali zpět do hlavního města, kde jsme přesedli už na správný vlak na letiště. Tam nás odbavili a čekali jsme na odlet.

Jan Hladík, Jakub Máchal

PRAXE ŠVÝCARSKO 2006

Na naší škole se pravidelně vybírají kluci, kteří absolvují praxi ve Švýcarsku.

Odjížděli jsme od školy 1. července v 9 hodin. Než jsme se sbalili do aut a naskládali věci, bylo 10 hodin. Vše bylo připraveno k odjezdu. Cesta do Švýcarska trvala 12 hodin, v autě jsem si povídal a byli jsme zvědaví na to, jak to všechno bude probíhat. Při cestě jsme objeli Mnichov a zastavili jsme se u Bodamského jezera. Po přejezdu švýcarských hranic jsme začali obdivovat krásné kopce a města. Kolem osmé hodiny jsme se dostali do malé vesničky jménem Cumpadials, kde jsme se ubytovali. Naš pracovní den začínal v 7 hodin ráno, kdy jsme se každý den našeho pobytu jezdili nahlásit do práce a naplnit kanystry s benzinem. Pak byli všichni připraveni vyrazit do práce, kde jsme dělali prořezávky, okopávali cesty a oplocenky. Po práci jsme si sami vařili a jídlo bylo velice dobré a chutné. Lidé z vesnice se k nám chovali přátelsky a prezident obce nás pozval jeden večer na grilování. O volných nedělích jsme jezdili na výlety. Navštívili jsme ledovce a různá města (Locarno,...). Když se blížil náš odjezd, všichni už se těšili domů a byli rádi, že je to za námi.

ZAHRA NIČNÍ MI SE DO HOLAN DSKA 2006

Naše dobrodružství začalo pondělního večera 9. 10. 2006 na plzeňském hlavním nádraží. Tento poslední okamžik z ČR nám utkvěl v paměti po celou dobu stáže. Není nic lepšího než vzpomínka na plzeňské bezdomovce z nádraží. Po nasednutí do vlaku jsme už jen viděli přes zamlená okna tmou s občasným zablýsknutím světél z obcí nebo železničních zastávek.

Asi kolem šesté hodiny druhého dne ráno jsme se probudili před Frankfurtem nad Mohanem. Jistě si každý dokáže představit dva nezkušené cestovatele na tak velkém nádraží jako je frankfurtské hlavní nádraží. My jsme ale obstáli důstojně. Podle orientačních tabulí jsme našli náš vlak, mimochodem to byl jeden z nejrychleji jezdících vlaků na světě, a spokojeně odcestovali směrem do Nizozemí, konkrétně do Arnhemu. V Arnhemu na nás čekal jakýsi Martin. Čekali jsme učitele zdejší lesnické školy Barendra, a tak jsme doufali, že je to někdo, kdo s ním má něco společného. Martin nás odvezl do našeho obydlí. Kupodivu vlastnil Škodu Octavii, kterých jsme v Nizozemí viděli asi šest.

Čekali jsme, že nás zaveze do nějakého luxusního hotelu, ale jakmile jsme vyjeli mimo město, naše představy se rozplynuly. Dojeli jsme až do odlehlejšího kempu nacházejícího se uprostřed lesa. Naším příbytkem se měla po dobu tří týdnů stát dřevěná maringotka. Nám ale nezbývalo než se s tímto faktem smířit. V kempu nám také dali dvě kola. Vzhledem se daly přirovnat k našim tzv. „ukrajinám“. Na nich jsme jezdili jeden týden do práce, pak jsme dostali auto, Suzuki Jimny. Bylo to asi šest kilometrů tam a nazpět přes kopce, kterých v Nizozemí moc není. Ještě ten samý den, co jsme přijeli, nás čekala cesta do práce pro instrukce. Stěží jsme podle mapy to místo našli, ale povedlo se. Tam nám řekli, kdy máme ráno přijíždět a jiné organizační věci a zase jsme mohli jet zpět do kempu.

Druhý den jsme přijeli pozdě do práce. Naštěstí nám nic neřekli. Naši práci odstartovala výpomoc při očkování krav. Už od té chvíle jsme věděli, že naše praxe nebude mít s lesnictvím skoro nic společného.

Po většinu stáže jsme pomáhali v parcích, jelikož v Nizozemí moc lesů nemají. Káceli jsme stromy, uklízeli listí a opravovali závozy na parkovištích. Také jsme čistili stezky pro koně, kde jsme křovinořezem nebo motorovou pilou vyřezávali keře asi 1 metr kolem cesty. Také jsme pomocí ručních vyvrtovacích pilek vyřezávali větve sahající nad stezku. Při kácení stromů nás měl na starost jejich profesionální dřevorubec. Aspoň to o sobě říkal. Když porazil několik demonstračních stromů, zjistili jsme, že je na tom s kácením hůře jak my. Udělal více škody jak užítka, ale odvětvování mu šlo celkem dobře.

Závěrem naší stáže byla odborná prohlídka místního hřbitova Mos-cowa. Nikde jinde jsme nedostali odbornou přednášku, jen zde. Vypá-dalo to, že jsme spíše z oboru hrobníka než z oboru lesnického. Kromě procházky mezi pomníky jsme také navštívili přilehlé krematorium. Našemu průvodci nestačil pouhý pohled na budovu, a tak jsme se hned po skončení obřadu, který zrovna probíhal, odebrali přímo do místnosti s kotli. Nečekali jsme dlouho a přivezli nebožtíka. Pomocí speciálního zařízení strčili rakev do kotle a my mohli pozorovat jak rakev pomalu hoří. Ve skleněné skřínce nad kotli měl místní spalovač suvenýry, které zůstaly v popelu. Byly to například nůžky, brýle, umělé klouby i jakási rituální dýka. Kromě prohlídky hřbitova jsme zde také pracovali. Sfou-kávali jsme listí z hrobů a přilehlých cest a dokonce pokáceli i jeden uschlý strom.

O víkendech jsme měli volno. První víkend jsme jeli autem do blízkého Utrechtu. Toto město je známé svými vodními kanály uprostřed města a nejvyšší kostelní věží v Nizozemí. Kromě centrálního kostela zde však nebylo skoro nic k vidění, obzvláště proto, že jsme nevěděli, co se zde nachází za památky. Ale i tak se nám tento výlet líbil, i když jsme na zpáteční cestě ve městě zabloudili a trvalo nám asi třicet minut, než jsme našli cestu ven. Druhý víkend jsme si prošli centrum Arnhemu a jeho historické muzeum. O tomto víkendu jsme se také vydali do hlavního města Nizozemí Amsterdamu. Tuto cestu jsme podnikli vlakem, protože to byla o něco delší cesta než do Utrechtu. Amsterdam bylo krásné město, i když počasí nám moc nepřálo, jelikož byla zima a chvílemi přšelo. Zde jsme navštívili Nizozemské historické muzeum, Erotické muzeum a Amsterodamský Madame Tussaud. Bohužel jeden den je příliš krátký časový úsek na to, aby se toto město dalo prohlédnout celk. A tak jsme stihli projít jen malou část tohoto krásného velkoměsta.

Po třech týdnech stáže nás opět čekala dlouhá cesta domů. Večer nás odvezli na vlakové nádraží v Arnhemu a rozloučili se s námi. Poté jsme jeli stejnou trasou jako při příjezdu. Druhý den ráno jsme už celí natěšení vystupovali v Plzni. Tato stáž byla pro nás velice přínosná. Podle mě nás do života vybavila velmi dobře.

F. Kratochvíl

NÁVŠTĚVA GMUNDENU

V pondělí ráno (strašně brzo, asi v 6 hodin) konečně nastal den, který jsme očekávali. Někteří se těšili, jiní měli strach, ale hlavně byli všichni zvědaví. Po rozdělení do aut jsme vyrazili vstříc našemu cíli, kterým byl rakouský Gmunden. Tam jsme měli zlepšit své znalosti němčiny a i trochu pracovat a poznat trochu jinou zmrzlinu a pivo než český.

Po několika krátkých přestávkách jsme skoro bez problému dorazili do Gmundenu.

Cesty v Rakousku jsou totiž strašně rozkopané a překopané, a proto jsme měli trochu problém trefit správnou odbočku na poprvé, ale na po druhý se to s jistotou podařilo.

I přes tento malinký problém se nám podařilo dojet na místo našeho ubytování dříve, než druhé auto, kterému asi ani druhý pokus nestačil. U místních sekretářek jsme si půjčili kartu na branku, auto zaparkovali a čekali a čekali.

Konečně se objevilo i druhé auto, už jsme si mysleli, že už je nikdy v životě nevidíme. Vyzvedli jsme si klíče a po přivítání s panem ředitelem jsem byl provedeni místní "školou".

Většinu z nás se samozřejmě nejvíce líbila kuchyně a hlavně prý ten nejlepší vynález a to automaty, jak na pivo, tak na sušenky, čokolády a jiné sladkosti. Někteří byli i nadšeni kulečnickem, ping-pongem a internetem.

Po obědě jsme se vydali poprvé do práce, dostali jsme za úkol upravovat okolní park zámku. I přes naše mizerné jazykové znalosti jsme se pomocí našich dozorů i tlumočnicků v jednom docela domluvili. O tom svědčí i fakt, že si nikdo nic nezlo-

mil nebo neurčil. Po vysekání a uklizení trávy jsme měli konečně zase pohov.

Po večeri jsme se šli kouknout po okolí. Gmunden je docela krásný město, i když na procházku docela rozlehlé. Okolo "našeho zámku" je nádherné jezero, ale v době, kdy jsme tam byli, bylo ještě dost studené, i když otužili se naši.

Takto jsme trávili celý týden našeho pobytu v Rakousku, kromě jednoho dne, který jsme strávili na výletě v Salzburgu a poté i na nějaké hoře, která se taky všem moc líbila, protože v tuto dobu nebyl nikdo na sněh zvyklý a bylo to pro nás velké překvapení.

I přes to jsme se už ale všichni těšili domů.

Konečně přišel den návratu a my se vydali k domovu. Všichni rodiče už na nás netrpělivě čekali a měli radost, že nás opět vidí živé a zdravé. Myslím, že se nám tam všem líbilo, ale doma je doma.

I. Bartušková

FINSKO 2006

Ve škole nám byla nám nabídnuta stáž ve Finsku prostřednictvím programu Leonardo. Tato stáž probíhala od 25. 9. do 27. 10. 2006. V pondělí 25. ráno jsme vyrazili do Prahy na Ruzyni, kde jsme jen tak tak stihli odlet našeho letadla směřujícího do Helsinek, hlavního města Finska.

S úsměvy na tvářích jsme vystoupili z letadla ve finském hlavním městě, ale naše úsměvy neměly dlouhého trvání, protože jsme záhy zjistili, že jsme odkázáni sami na sebe a jediná možnost, jak se dorozumívat, je angličtina. Z Helsinek jsme pokračovali dále na sever vlakem Pendolino. Tento vlak nás k našemu cíli přibližoval rychlostí 220 km/h, ale stejně cesta trvala bezmála čtyři hodiny. V jedenáct hodin večer jsme vystoupili z vlaku v našem cíli, městě Kuopio. Zde nás již čekala Marja,

jež se o nás v době pobytu starala a dovezla nás do asi 15 km vzdálené lesnické školy v Toivale. Vyčerpání z namáhavé cesty jsme se s radostí ubytovali v tamejším internátu.

Ráno nás Marja vzala na prohlídku školy. Celý areál se skládá jen z internátu, malé školy, jídelny, administrativní budovy a dílny. Večer jsme dostali týdenní pracovní rozpis.

Hned druhý den jsme byli seznámeni se skupinou, se kterou jsme vykonávali většinu práce. Naše skupina čítala devět členů včetně nás a vedoucího skupiny Harryho. Následující dny jsme s touto skupinou opravovali střechu rekreačního lesa v tavním lese. Další týden jsme s Harrym a ostatními absolvovali studijní výlet do divočiny, kde

jsme se učili jak zacházet s kompasem a mapou a jak přežít v nehostinných podmínkách finských lesů.

Třetí týden měli ve škole prázdniny, tak jsme měli za úkol vyhotovit linku ve smrko-březovém porostu v Höp-pamaki. Poslední týden jsme strávili v lesích u vesničky Kulimo, asi 300 km od Kuopio. Zde jsme se věnovali myslivosti. Lovili jsme, spíše jsme se o to pokusili, protože lov tetřívka a tetřeva je velmi náročný. Většinu volného času jsme strávili v sauně nebo výlety na horských kolech v okolí Toivali.

Tato stáž pro nás byla velmi zajímavá a byla nám přínosem jak z hlediska odborného, tak jazykového.

F. Veselý, L. Beran

SKOTSKO OČIMA PLYŠOVÉ MYŠI

Dovalte, abych se představila. Jmenuji se Myška a jsem plyšová myš, chcete-li 100% PES, kterou má panička dostala k narozeninám od svého tehdy jednoletého bratrance Kvida. Hned si mě připnula na batoh, který nosí do školy i na výlety. Spolu jsme už viděli spoustu zajímavých míst a věcí.

Panička letos po krásných i smutných prázdninách nastoupila do čtvrtého ročníku. Chudinka, maturita se jí blíží! Se svými spolužáky školní rok zahájili netradičně. Jeli do Skotska!

Abych řekla pravdu. Balení věcí bylo pro mě trauma. Můj batůžek ležel pořád u stolu zcela netknutý. „Já chci taky jet“, volala jsem na celý pokoj: „Nenechávej mě tu.“ Už to vypadalo, že Slovensko bylo jedinou zemí, kterou jsem navštívila, ale trpělivost přináší růže a Alča začala do batohu dávat doklady, jídlo a pití. Jedu!

Cesta do Písku proběhla v pořádku, a ve středu ráno jsme nasedly do autobusu, kde už bylo hodně Alčinych spolužáků a ještě lidí, které jsem neznala. Ale Ivča tu nebyla. Panička mě uklidnila, že Ivču vyzvedneme u hranic. Tak jo!

Autobus se mi zprvu moc líbil. Takový luxusní, skoro jako pendolino. Ale ještě méně místa. Po pár hodinách jsem si připadala jako sardinka.

Když jsme přijeli do Londýna, byla ještě tma. Během pár hodin jsme si prohlédli londýnské památky. No, Buckinghamský palác není tak hezký jako Pražský hrad a taky se mi nelíbily ty slátaniny. Abyste rozuměli, Londýn nemá svého architekta, který by schvaloval stavby jako v Praze. Takže vedle viktoriánské restaurace je vysoká prosklená budova plná kancelářů. To přece v Nerudovce nevidíte! Ale v poledne jsme jeli do Kew Gardens - největší botanické zahrady na světě. Tam se mi moc líbilo. A po šestihodinové cestě do Liverpoolu jsme dorazili na ubytování. Po náročném dni jsem usnula dřív, než byl můj batoh v koutě.

Liverpool je hezké město. Klidnější než Londýn. Po procházce městem jsme vyjeli do Edinburgu. Projížděli jsme kopcovitou krajinou, pokrytou vršesem, potůčky, ovce a malými domky z šedých cihel. Skotsko! Na první pohled krásná země, rozhodně hezčí než Anglie. Než jsme dojeli do Edinburgu, prohlédli jsme si stará opatství a zajímavý dům sira Waltera Scotta. Za tmy jsme přijeli do Edinburgu, kde jsme dvě noci spali v kostele přestavěném na hostel.

V Edinburgu jsme viděli skotské korunovační klenoty. Porovnat skotské, anglické a české korunovační klenoty to nebylo nic těžkého. Anglické, které jsme viděli při zpáteční cestě v londýnském Toweru, jsou nejhezčí. A Svatováclavská koruna je pěknější než skotská.

Když jsme byli v St. Andrews, přišlo. Vlastně ve Skotsku přišlo poměrně často. Ani trochu se mi nelíbilo, jak jsem byla pořád nasáklá deštěm. Sotva jsem uschla, dostala jsem další spršku.

Cesta do Inverness, kde jsme spali tři noci, byla plná zastávek. V Inverness nás čekala odborná část exkurze. Když jsme byli na odpočinkovém výletě, viděla jsem pravého skotského dudáka, ale protože Alča batoh nikdy nesundala, nemohla jsem prozkoumat, má-li něco pod kiltem. Na jeden hrad jsme nemohli. Zrovna tam byla královna Alžběta. A ani přes zeď zahrady jsme Bétunu nezahledli. A tuleni na ostrově Sky byli také schovaní, protože přišlo. Byli jsme mokří jak myši a viděli jsme jen tři a whiskey v palírně mi taky moc nechutnala.

Skotsko jsme opouštěli od jezera Loch Ness. V muzeu příšery nám pustili video-produkci česky, takže má představa o obří kryse plující v jezeře se rozplynula v ne zcela srozumitelném českém výkladu..

Cesta do vlasti nebyla zrovna slastí, protože po noci strávené v autobuse a po dalších několika hodinové zastávce v Londýně nás čekala další autobusová noc. Odměnou nám ale byl odborný výklad o hospodaření ve francouzských lesích a ochutnávka výborného francouzského vína. A konečně, po noci ve Francii, jsme se přes Německo a jeho lužní lesy blížili k České republice.

Můj batoh se změnil v aktovku, zase sedím ve škole a vzpomínám na exkurzi do Skotska. Bylo to hezké, pokud nepočítám, že po otevření paštiky a její typické vůně se mi dělá špatně.

Skotsko je krásná země, ale stále se řídím heslem: „Všude dobře, doma nejlíp“.

A. Nováková

POLSKO 2006

Z Písku jsme odjeli 9.10. 2006 do Plzně, kde jsme čekali na mezinárodní vlak jedoucí do Moskvy. Průvodčí nás poslala do lůžkového kupé, kde jsme strávili 8 hodin jízdu do Katovic. Na katovickém nádraží nás čekalo hledání příslušného nástupiště a následný odjezd do Bydhoště. Cesta z Bydhoště do Tucholy vedla převážně borovými monokulturami a malými vesničkami.

Na místním tucholském nádraží nás čekali 2 studenti v lesnických uniformách, kteří nás ubytovali a seznámili s novým prostředím. Druhý den ráno nás čekalo seznámení se slečnou profesorkou, která nás měla na starosti. Prohlédli jsme si jednotlivé učebny a prostory školy, pak následovala návštěva malého městského muzea. Večer následovalo seznámení s činností sokolnického kroužku, což byla velmi zajímavá zkušenost. Od následujícího dne jsme každé ráno jezdili do místních lesů na praktická cvičení. Jelikož místní škola neměla vlastní školní poleší, každý den jsme navštívili jiný lesnický úsek a seznámili se s jiným lesníkem. Náplň praktických cvičení byla velmi rozmanitá, a proto jsme viděli mnoho činností. Prováděli jsme přípravu půdy, odkorňování borovic, čištění lesních cest, stahování klestu, stavění posedu a připravování krmelců na zimní období. Výjezdy do lesa měly i vzdělávací náplň jako označování kmenů, které jsme si i zkusili, druhování, přepočítávání metrového dříví na metry krychlové.

O prvním víkendu jsme vyrazili do Kdaňsku, což je historické přímořské město. Navštívili jsme katedrálu, historické centrum, hlavní třídu a památník obětem 1. bitvy 2. světové války. Druhý víkend jsme strávili u našeho kamaráda ze 3. ročníku polské lesnické školy. Chodili jsme na čekanou jak ráno, tak večer a dokonce jsme se zúčastnili i nahánky. Viděli jsme jelena, divočka, lišku, jezevce a mnoho kusů srnčí zvěře. Návštěva nám dovolila nehlédnout do chodu polské domácnosti a ochutnat místní kuchyni.

Poslední týden jsme navštívili domov pana profesora, který měl hájovnu se spoustou zvěře a 25 psy. Další den jsme byli pozváni k panu profesorovi, který je vedoucím trubačského kroužku. Poslední den jsme navštívili 2 obůrky s daňčí zvěří a jednu s černou zvěří.

Domů jsme odjeli 26. 10. z místního nádraží nabití mnoha dojmy, zážitky a setkáními s polskými kamarády.

L. Netušilová, J. Gurecký

EXKURZE POLSKO 2006

V sobotu 9.9.06 jsme vyjeli já, pan Drnek, Doc. Šarman Csc. a pět mých spolužáků na výlet do Polska. Už cestou ke hranicím jsme vypili každý nejméně pět piv, takže o zábavu bylo postaráno. Náš cíl cesty byl Bělověžský prales, který leží až u hranice s Běloruskem, takže nás čekala cesta dlouhá celkem 1100 km. Během cesty přes Polsko jsme zastavili ve Varšavě, kde nás pan Drucek provedl po památkách. Okolo oběda jsme dorazili na místo do městečka Bělověž na internát zdejší lesnické školy. A teď budu vyprávět o svých nejsilnějších zážitcích, který mi byl bez pochyby lov v Bělověžském pralesi. Hned v neděli večer jsme vyrazili na lov. Byli jsme po dvojicích na jednu zbraň plus doprovod. Já a Míra Churáň jsme vyfasovali na české poměry obrovskou kulovnici ráže 300 Winchester Magnum. Po krátké domluvě jsme sedli do auta a s hlavním lovcím jeli na určený posed. Hned po usednutí na posed mě uchvátila zdejší krásná a neposkvrněná příroda, hlavně její pestrost. Do setmění jsme bedlivě pozorovali okolí, ale žádná zvěř se neobjevila. Když už jsem myslel, že dnešní lov skončí, lovcí mě poklepal po rameni a ukázal pod posed. Několik málo metrů od posedu šli dva jenoti (psík mývalovitý). Moje reakce byla rychlá, ale okénko u posedu malé, takže jsem se k jdoucím jevotům nemohl s puškou vytočit a po chvíli zmizli ve tmě. Tím nedělní lov skončil. Druhý den jsem se vydal na posed já a syn lovcího. Posadili jsme se na posed v rohu malé loučky v hlubokém lese. Po půl hodině 50 metrů od posedu vyšel z lesa jenot. Okamžitě se ve mně rozlil adrenalin, Marek, syn lovcího naznačuje, abych střelil. Připravil jsem se, zadržel dech a vystřelil. Jenot zůstal stát, Marek řekl, že je to dobré, ale jenot se zvedl a měl snahu jít do lesa. Okamžitě jsem opakoval výstřel a konečně zůstal v ohni. Čekali jsme dál, ale nic už nepřišlo.

To byl náš nejsilnější zážitek z celé exkurze.

LETNÍ PRÁZDNINOVÁ PRAXE NĚMECKO 2006

První červencovou neděli jsme s Davidem Matlákem a Tondou Ťazárem v Plzni nasedli do vlaku a vyrazili směr Weilheim an der Teck. Po jedenáctihodinové cestě nás na malém nádraží přivítal místní hajný Markus. Ubytovali jsme se v podkrovní starobylého domu, seznámili jsme se s obyvateli a vyrazili do města, jelikož zde měli právě nějaké oslavy.

První den opravdu přesvědčil. Ovšem druhý den přišla první devítihodinová šichta a nadšení bylo tatam. Ostružiny, mnohdy větší než my, se sekát nedaly, spíš se do nich jen mlátilo, až byly stromky vidět. A to potěšení dolovat kosu zaseklou do špalku (Němci totiž mají zvláštní zvyk: 2-3 metry z oddenkové části nechávat po těžbě v lese) – nádhera. No a pak nastal stereotyp. Ráno v 7 do lesa, večer v 5 zpět. Dojít pro chleba, najíst se... Navečer jsme chodili na koupaliště, což bylo velmi příjemné. Ale naproti tomu zážitků bylo mnoho. S Tondou jsme dvakrát pomáhali balit balón. Naučil jsem se vařit krupičnou kaši (ta kamna bych nepřál drhnout nikomu). S naším přímým nadřízeným Jürgenem bylo taky veselo. Několikrát jsme měli možnost pozorovat Davida jak nadává, svléká se, mává rukama a to dokonce v běhu. No uznejte, že 17 žihadel za měsíc je slušný výkon. Tonda též provozoval různé extrémní sporty, ale o těch raději pomlčím.

Měli jsme k dispozici kola, takže jsme zhlédli kus opravdu krásné krajiny. Náš spolubydlicí, tajemná osoba pan Wendt, se nakonec také ukázal v dobrém světle. Navštívili jsme holky z naší školky, které pracovaly nedaleko od nás. Viděli jsme se též na grilování, které pro nás bylo uspořádáno. Nabízenou kytaru jsem nejprve odmítl a nakonec jsem při neskonalem nadšení hostitelů komponoval blues v němčině, no a v refrénu mne kluci výborně doplňovali.

Domů jsme tedy po měsíci odjžděli s mnohem zážitků, zkušeností, peněz, únavy... Já jsem si vezl navíc 20 kg dřeva na výrobu hudebních nástrojů a Tonda kolo.

A na závěr musím říci, že jak jsme se celý měsíc těšili domů, tak bych určitě neměnil a jel i znova.

NĚMECKO 2006

Školní exkurze jsem se bohužel ze zdravotních důvodů nezúčastnila. Zabránila mi v tom lehce vychýlená chrupavka mezi obratli – plotýnka. Vrátil jsem se tedy k prázdninám a pobytu v Německu.

Beuren – malé lázeňské městečko nedaleko Stuttgartu s krásnou okolní krajinou a vysoko se tyčícím se hradem Neufen. Taková krajina se u nás jen tak nevidí a možná právě proto nás samotný hrad i kopec zaujaly hned při prvním pohledu na město, kde jsme měli strávit necelé 4 týdny. Bohužel pracovně.

Malebné zahrádky i místní architektura se tolik lišila od klasických českých záhonů se zeleninou, až se zdálo, že nejsme v jiné zemi, ale v jiném světě. Po několika dnech, kdy ranní stávání už nebylo největší výzvou, přišel nápad pokouřit i hrad Neufen. A jak se později ukázalo, cíl to byl téměř nedosažitelný. Počáteční optimizmus opadl překvapivě rychle a dřív než jsme přišli pod les, kde začínala turistická stezka, hlásila se myšlenka na návrat. První cedule říkala, že hrad je jen 4 km od nás, což se v té chvíli zdálo opravdu málo. Hnání vlastní radostí jsme začali zdolávat šílené převýšení a chvílemi se nám zatočila hlava. Horko a strmý kopec dělaly své. Odpočívali jsme snad po každém druhém kroku a ona záluďná myšlenka změnit směr začínala být reálnější. Ušli jsme asi 3 km a uvítala nás další značka s ukazatelem: Neufen 4 km.

To už začínalo být nad moje síly, hlavně psychicky. A sedla jsem na pařež s myšlenkou, spíš s rozhodnutím, se vrátit domů. Naštěstí naproti nám šel postarší pár, který nám s úsměvem na tváři dodal sílu a my vyrazili vzhůru ke svému cíli. Mezi stromy před námi stále ne a ne vykuknout kousek věže nebo hradby, které jsme tolik potřebovali vidět, aby nám dodaly sílu ujit ještě pár metrů. Když jsme ale uslyšeli hlasy a hudby, málem jsme se radostí rozběhli k hradní bráně. Před hradní bránou bylo velké parkoviště plné aut a tenhle pohled nás stál hodně sil. Ale pravda je, že cesta plná utrpení přinesla své ovoce. Nádherný hrad, nádherný pohled do údolí, které bylo tak hluboko, že jsme ztěžka našli náměstí, kde jsme bydleli, ale hlavně nádherný pocit. Vítězství a nepopsatelná atmosféra přinášely útěchu a klid, takže výstup, podobající se spíše boji o život, stál opravdu za to.

MATURITY 2006

Zima, slovánská Morana stáhla do dlouhých rukávců bílého pláště své lezavé a studené pařáty. Sníh se odporoučel a odkryl vlhkem vonící hlínu, v níž se probouzel nový život. Bán děkanského kostela Narození panny Marie se zlatě třpytila v novém jarním slunci. Celý Písek dýchal svěží vzduch a roztažoval své plíce co nejvíce, aby pobral všechnu škálu vůní a Putimská brána se zdála být krásnější zalitá svitem. Otava, dříve zlatonosná, osvobozená od ledových příkrovů a plovoucích prámů ker šuměla nad splavem, kde sedával Fráňa Šrámek i jeho hrdina Jeník Ratkin. Tam zamyšleně hleděli do tančících stříbrných vlnek, jejichž zpěněné hřebínky brázdila bříska divokých kachen. Palackého sady rašily pod zvonkohrou písecké radnice a tisíce lístků a poupat se dralo na svět, aby mohly nastavit své krásně paprskům, které padaly na zem jako zlatá kopí. Zde asi poetická část končí, avšak nostalgie stále neutuchá.

U Reinerů rozestavěli terasu a na ní stojí zahradní nábytek. Mezi lidmi, kteří ve směrš přišli na oběd, seděli kolem jednoho stolu příslušníci zvláštního, nikým neuznaného národa, jehož laická veřejnost nazývá Studentstvem. Žáci střední lesnické školy se oddávali odpolední siestě. Upíjeli pilsenského piva z pohárů a nabírali energii k dalším závratným výkonům, které ohromovaly kantory i měšťanstvo. S gustem a obvyklými řečmi pozorovali kmitající nožky dívek a slečen, které vytáhly z šatníků sukně nad kolínka. Inu, po pětíměsíční zimě to byla příjemná změna. Jeden z těch tvorů upil doušek ze sklenice a labužnický vzdychl.

„Pánové, podívejte,“ řekl a pohledem udal směr.

„No, pěkná,“ pokyvovali ostatní mláděčnicki a sledovali lačně pozadí štíhlé brunety, která se nesla směrem k postě.

„To nemyslím,“ řekl ten velká blondýn, „koukněte o trochu vejš.“

O trochu „vejš“ se rozkládala nad stíny hemžící se na kamenném chodníku majestátní koruna jírovce. Mezi listy velkými jako dlaně obra se vztahovaly laty bílých kvítek. Žáci v té panenské bezbrannosti drobných květů cítili zradu.

„Sakra, kvetou kaštiny,“ řekl blondýn a hekl jako hypochondr nebo starověký mudrc s těžkou hlavou plnou převratných a úžasných objevů a myšlenek, „to se blíží matura.“

Stáhl svůj pohled, z něhož číselná obava o budoucnost, zpátky na půllitr.

Jeden ze spolustolovníků se pohodlně opřel o lenoch zahradní židle. Se sebevědomým výrazem ve tváři jako Cassius Clay konstatoval: „To chce cajk.“

Maturita neboli abítar opravdu klepala na dveře, za nímiž se ty existence marně schovávaly. Byl to pes puštěný ze řetězu, baskervilská obluda, ze které jsme chtěli udělat neškodné bezzubé štěně.

O pár dní později kantorů oznámili svatý týden. Někteří z nás se opravdu dali na svatou víru a na modlení.

„Svaták“ probíhal u většiny z nás v poklidu. Něco práce, něco odpočinku a učení. Tyto tři věci se prolínaly u každého trochu jinak. Něčeho bylo více a něčeho méně. Pár jedinců dokonce jistý skutek z trojice vynechalo.

V neděli 21. května památného járu dvoutisícího šestého jsme se sešli na internátu. Pár poctivých lidí se připravovalo na první část zkoušky – praktickou maturitu. Maturita totiž jak je známo, to uvádím jen pro pořádek, má dvě části – praktickou a ústní. (Maturitu písemnou sem vynechal, neboť v této době byla už stejně tak nějak z obliga). Těm, co šli na zkoušku první den, ti druzí škodolibě vyprávěli různé báchorky o neúspěších a o trapasech před komisí, které skončily oprátkou na půdě nebo na větví. Ovšem našla se i taková skupina lidí, která shovívavě a dobromyslně druhé klidnila. No zkrátka maturitou jsme žili tak, jako žije vášnivý fanoušek fotbalovým mistrovstvím světa. Kdy a na co půjde jaká osoba nám neřekla jen intuice, neboť okamžitě, jak se ještě před svatým týdnem na nástěnce objevil seznam hříšníků odsouzených ke zkoušce dospělosti, kroužili jsme zvědavě a možná i trochu bázlivě kolem toho potíštěného papíru jako krouží ve stepní trávě hyeny kolem raněného, ovšem velice nebezpečného buvola, jehož krev láká strážníky více než kterýkoliv feromon nebo libá vábníčka. Znali jsme tedy ten seznam a pořadí jmen, jako zná důstojník Scotland Yardu popis Mackieho Messera či Jacka Rozparovače.

Dostí slův.

Přistoupím k faktům. Stejně za chvíli zase někam uteču. Zkoušky dospělosti probíhaly ve dnech 22. 5. až 31. 5. Komise na praktických zkouškách se klasicky skládala z předsedy, místopředsedy a tří dalších členů (nechci říci přísedících, protože v lese toho moc nenaseděli).

Komisi pro třídu 4. A tvořili tito vážení pánové: post předsedy přijal Ing Miloslav Brotánek (Žlutice), místopředsedy Ing. Kukrál, třídní profesor Ing. Karel Bílek, Ing. František Bušina, Ing. František David.

Třídy 4. B se ujali tito vážení pánové: předsedou byl Ing. Vladimír Šmíd (Hranice na Moravě), místopředsedou Mgr. Jaroslav Maňák, dále třídní profesor Ing. Ladislav Křížek, Ing. Václav Hrdina a Ing. Mgr. Miloslav Zevl.

Na praktické zkoušce si mohl žák (uchazeč) vylosovat jedno z těchto témat, jehož provedením měl dokázat míru svých znalostí a dovedností při řešení provozních úkolů: zalesňování, vylepšování, u obou dodat péči o výsadbu, prořezávku, probírku metodou KZP, probírku metodou Dr. Bitterlicha – relaskopem, úplnou obnovu porostu (zde se nemusely počítat výkonové normy) a sortimentaci těžebního fondu přes metodu JOK (JHK) s vyplněním tiskopisu L 113.

Každý se bál něčeho jiného, někdo se nebál vůbec a jiný zase všeho. Vlastní základnou této akce byla, jak jinak, chata na ŠP Hůrky. Zde obdržel každý uchazeč od pana Ing. Václava Vlčka potřebné pomůcky a informace ke splnění úkolu. Vydáním pomůcek se spustil dvouhodinový limit, při kterém se mělo rozhodnout o další budoucnosti žáků. Pokud žák došel dle porostní mapy do určeného porostu, mohl se před započítáním činnosti mozkového tvoření kochat nádhrou lesa. Počasí přálo. Byl máj, pták pěl, klas zral a nad vším jas. Pak následoval návrat do kruté reality. Roztažovala se pásma, která jako žlutí tropičtí hadi křížovala hrabanku pasek, křoviny mlází a kapradí vysokého lesa. Výškoměry otáčely kolečky se stupnicemi a zaměřovaly vrcholy a paty stromů. Modré a bílé pásky lemovaly jako límečky kmínky tyčkovin, tyčovín a masivů kmenovin. Taxačním průvodcům se stálým otáčením žhavily stránky a sortimentační tabulky rychle prozrazovaly dimenze cenných sortimentů, které neuvízly v hlavě. Když měl člověk v lebce jen vaříci polévku z čísel, hospodářských souborů a latinských názvů vyskytujících se škůdců a stanovištních rostlin, ozvaly se kdesi za porostní stěnou tlumené hlasy. Dokud nebyla přicházející komise vidět, žák si připravoval výklad, dával dohromady poslední tiskopisy a poznámky. Pak se těch pět pánů odněkud vynořilo. Ještě něco probírali. Pan Ing. Hrdina máchal holí kříženou se sedačkou směrem k oplocence a vysvětloval kolegům jistě závažný problém lesnické praxe. Žák stál a cítil, že nedoplní na zem, že má v krku knedlík, který míval v dětství, když bylo jasné, že otec s panem učitelem už mluvili o nepříjemné události v budově školní (kouření na záchodě, rozbití vitríny s manometrem v učebně fyziky, slovní napadení senilní uklízečky,...). Je, zase jsem odběhl! Dle všech regulí proběhla ve většině případů hlášení: „Vážený pane předsedo, vážená maturitní komise, žák aajn cvaj si vylosoval otázku číslo...“ Když žák viděl, že páni zkoušející se usmívají a otevřeně komunikují, za tento lidský přístup bych jim chtěl poděkovat, opadávala z něj nervozita a prvotní třas rukou ustal. Zkouška skočila, pestrá čtvrtodinka, poděkováním pana předsedy a žák sledoval, jak se záda kantorů vzdalují a mizí ke kmeny jako přízraky, které nikdy nepříšly. To už to mám za sebou? To byly pěkné rychlé dvě hodiny! Než se žák vydal na chatu, chvíli přemýšlel u pařezu, pokud kouřil, zapálil si jako si zapalí myslivec po odstřelu trofejního kusu. Podstatná část zkoušky končí a s ní končí i nejdelší odstavce této stati.

Na chatě čekalo na odbyté výborné občerstvení. Hmmm, kančí řízky a la paní Říhová, srncí gulášek, jehož vůně by vzbudila mrtvého a kdyby ho ochutnal prezident Klaus, jistě by nechtěl nic jiného do konce života pozřít („Opravdu, opravdu skvělé a vynikající, mmmm.“). Pro komisi byla připravená sekaná a pečená kuřecí stehna na medu. Děk tedy patří paní Aleně Pálové a jejím kulinářským schovankám Lence Bartuškové, Jiřce Koudelkové a Míše Němcové, neboť všechny čtyři za pomoci střídajících se služeb vařily a smažily s láskou, jako kdybychom byli jejich vlastní. Škoda, že u nás je zakázaná polygamie!

Z praktické maturitní zkoušky nikdo z uchazečů nepropadl. Potvrdily to stisky pravic komise s žáky a hurónský řehot pana inženýra Krieglera, kterému zrovna někdo vyprávěl o perličkách, jež někteří žáci vydolovali ze svých makovic.

Sotva jsme si oddychli, přišla na naše hlavy nová sodomie. Jenom dozněla vyprávění o příhodách z praktických maturit, některé okořeněné barvitým prášením, připravovali jsme se na zkoušky ústní. Mám-li být upřímný, samozřejmě že se nedalo naučit perfektně všechno a člověk musel být docela klikar nebo dobrý herec a improvizátor, aby dosáhl výsledků hodných studenta ze čtvrtého ročníku.

Pro každého z nás přišlo to osudné ráno. Pro ranní kávu, kterou si žák uvařil v nelegálně přechovávané konvici, se musel mladík oholit, navonět, při tom použít vynikající vodu po holení Pitralon (nejde o reklamu, nýbrž o doporučení), nakonec se poněkud nervózní převléknout do uniformy, zkontrolovat ji, jestli je čistá a beze stop po Poslední leči či Hubertské a vykročit s aktovkou nadutou samými krásnými leč nepotřebnými věcmi. Na chodbě potkal spulbojovníky, kteří se též netvářili valně a pozdravili se uctivě a povzbudivě: „Zdar, vole.“

Pak následovalo chození po chodbě školní budovy, horní patro, nebo klábosení se službami, která roznášela proviant komisím a zkoušejícím a neustále varovala, aby ji osobní nezdržovali.

Na větví letitého dubu sedávala každý maturitní den šedočerná kavka. Neustále zvědavě natáčela hlavičku jednou stranou k oknu, za nímiž si maturanti dávali dechová cvičení před zkouškou. Modrým očkem pomrkávala na postavy za sklem a zajímalo ji, co dělají, co říkají. Že by v budoucnosti hrozila obdoba Čapkovy Války s mloky? Opravdu jsem začal přemýšlet o inteligenci těchto ptáků. Fuj! To je skoro jako Hitchcock a jeho The Birds.

Moc konkrétních faktů jsem zatím neprozradil, co? Dobře, trošku jich udám. Klasicky se ústní zkouška skládala ze čtyř předmětů. Český jazyk a literatura, pěstování lesa, pro áčko anglický jazyk, pro béčko německý jazyk (mimochoodem jazyk Marxův a Engelsův) a volitelné předměty: Ochrana lesního prostředí, hospodářská úprava lesů, ekonomie a lesní těžba. U každého předmětu byli dva zkoušející.

Letos se na potítkách zahrálo 56 lidí. Třicet ze třídy 4.B a ze čtvrté á ten zbytek. Od áčáků nebyl ke zkoušce připuštěn jeden žák a ze třídy 4.B dva u zkoušky neobstáli. Osudnou kótu se stal u jednoho německý jazyk a u druhého pro změnu naše mateřština.

MATURITY 2006

„Ano, hledme my sobě své mateřštiny, v níž je vzdělanost naše“, jak řekl Jan Neruda. Nepřipustěný, to mi připomíná mluvu a situace u nás ve stáji, pardon, skončil s nedokončenou střední školou, tedy vlastně se základním vzděláním. Je to škoda. A vcelku zbytečná. A ti dva? Optimismus do žil! Padající listí... však tu rýmovačku dál znáte.

Po ukončení zkoušky si každý den skupina žáků po instruktaži třídního profesora nastoupila do třídy, aby naposledy přehlédla stoly do „T“ přikryté zelenými ubrusy, které svou barvou připomínaly práci lesníků v hájích a luzích. Komise si stoupla jako zeď a ve výřezech ramen a hlav kantorů splývala s palubkami státní vlajka. Jako by to ani nebyla třída, kde jsme strávili poslední dva roky. Najednou měla ta místnost s vysokým stropem a výjimečně vzorově smazanou tabulí mezi svými stěnami něco neobvyklého. Jakési fluidum kroužící ve vzduchu, které zapříčinilo, že žáci, kteří vyslechli své jméno a vystoupili o krok z řady kamarádů, aby si vyslechli ortel nad svým výkonem, polklí nasucho, až to v hrdle zatlačilo.

Pak opět stisky pravic a pár vlídných slov.

Ovšem ne všechny vzpomínky na zkoušku dospělosti, jak bývá nazývána, v nás v budoucnosti vyvolají polehčující úsměv a pocit, že ty časy byly nádherné, což si uvědomuji, teprve když jsem opustil lesnický ústav v Písku, neboť v pátek dne 26. máje nás zasáhla krutá rána. Při výkonu individuální praxe tragicky zemřel náš spolužák ze třetího ročníku Pavel Kamír. Bohužel i tato skutečnost patří k období maturit 2006. Nechci a nebudu se k tomu vracet.

Tak jsme přečkali ten týden plus pár dní třesoucích se rukou, silných káv a hrnůti informací do mozku.

Dne 31. května jsme nastupovali do autobusu. Ten autobus, mezi námi, to byl kurňa parník. To byl začátek konce naší čtyřleté anabáze. A ne? Za ta čtyři léta a čtyři zimy v Písku jsme prožili hotovou legionářskou epopéj včetně bojů, odchodů a návratů na frontu. Nebe se oloveně zatáhlo a vůz dvěma vchody pohlcovatel spalír uniformovaných lidí, kteří v jeho útrobách složili do plyšových sedaček kosti. Jeli jsme na lovecký zámek Ohrada, kde mělo proběhnout předávání vysvědčení. Někteří mlčeli a přemýšleli a druzí skrývali rozčarování a podivnou směsici zármutku i radosti tím, že se bavili anekdotami a historkami. Poslední společná cesta. Silnice se vrhala pod kola jako šedá navějejší se stuha s bílým lemem uprostřed.

Zámek Ohrada nás vítal průčelím se sloupy, terasou a balustrádou ve svém kdysi pyšném, ale dodnes krásném panství. Počkali jsme, až se vyhrnou ven žáci kolegiální třídy. Pak nám pod nohama duněly dřevěné schody schodiště, jehož stěny zdobily trofeje vysoké zvěře. Mezi nimi jako pozůstatek rytířské minulosti viseli v sobě parozím zakleslí jeleni. Jejich vypreparované hlavy s parozím vzájemně propleteným připomínaly, jak může zápas skončit. My jsme oproti nim dopadli velice dobře.

Zřízenec vpustil to naše stádo do loveckého sálu bohatě zdobeného malbami, zbraněmi a dlouhým stolem s židlemi vyrobenými z parozí a dek dávno zhaslé zvěře. Opět jsme stáli v řadě, na druhé straně sálu naproti nám rodiče a příbuzní. Po pravé straně byli nastoupeni kantoři, na kraji po jejich levicích pan zástupce ředitele Dr. Ing. Antonín Konfršt a pan ředitel Ing. Václav Kohout, Csc., všichni postaveni s jistým patosem. Děvčata, dobrovolnice z nižších ročníků, roznesla šampaňské, jehož šumící bublinky mohly symbolizovat prchlivost času. Mě osobně upřímně dojala paní magistra Šárka Havelková. Když jsme stáli naposledy v životě v řadě podle abecedního seznamu, tekly jí po lících slzy. Říkal jsem si: „To si snad taková šmejdi jako my nezasloužíme.“ Snad nám ty křišťálové krůpěčky přinesou do života štěstí jako svěcená voda přináší očistu.

Po přípitku následovalo rozdávání vysvědčení a v krátkosti, za běhu, některý kantor rychle studentovi do ucha daroval užitečnou radu do života. Studentovi? Byli jsme studenti, nyní jsme absolventi. Máme společnou věc s tisícem lidí, kteří jsou v cechu a možná doma ukrývají maturitní stužku. Celý ceremoniál perfektně odtroubilo Trio z Hluboké nad Vltavou. Tóny fanfár vylétající z roztrubů waldhoren těchto profesionálů se majestátně odrážely od stěn.

Hotovo.

Pan ředitel přehlédl nástup a započal tradiční lesnický pozdrav: „Lesu...!“

Ze třiceti hrdel vytrysklo najednou slovo-druhá část sousloví: „Zdar!“

„Vlevo v bok a odchod do života!“

Patron všech lesníků a myslivců velevážený světec, dříve spíše světák, svatý Hubert se houpal ve vzduchu pod vymalovaným stropem a pozoroval novopечené absolventy. Posunul si klobouk do týla a mezi zuby procedil: „Propánkrále!“

My se otočili a šli. Kroky klapaly o podlahu zámku. Šli jsme do života, abychom do něj skočili přímo ze stavidla po hlavě. A bez přileb. Doufám, že tom velkým neznámém rybníku zvaném Svět lidí nikdo netrefíme kámen a doplaveme co nejdál. Za námi zaniká ozvěna v šumu hlasů. No tak, vykročit směleji!

J. Poláček

Veselé vánoce a šťastný nový rok

Severní vítr

*Severní vítr mě zebe
zima, ta je mi až po uši
kol všude vidím jen tebe
tvůj obraz hřeje mě na duši.*

*Sněhu je všude jak smetí
zapadám skoro až do pasu
čas, ten si pomalu letí
točí se ručička kompasu.*

*Najednou sedím zas u tebe v bytě
kdy dělil nás od sebe jediný stůl
než po ránu zmizel jsem rychle a hbitě
a odchodem rozetnul tvé srdce v půl.*

*Sil mi už zbývá poskrovnu
kolem vlčí slyšet vytí
už vidím ledovou královnu
jak do svých mě stahuje síti.*

*Na konci cesty, kdy noc už se snáší
chtěl bych tak to všechno navrátit zpět
dát ti tu lásku, co do nebe vznáší
k tvým nohám položit celičky svět.*

Ondřej Pulkrábek